

Proză - Veronica Rozenberg

Incidentul

Dragei mele Z. ...

Am vorbit din nou cu Z., câteva convorbiri dramatice, poticnite, în care eu am încercat să verific două lucruri și ea mi-a închis, ca de obicei, telefonul în nas. Această atitudine brutală îmi dezlănțuie un fel de reacție bezmetică de a încerca, odată și încă odată, să aud de la dânsa câteva vorbe calme, pe care le aștept ca pe o ploaie după o vară caldă și prăfuită. După aceste încercări nereușite de a stabili o comunicare, am dedus că Z. se duce la concert nu în ziua în care are loc de obicei seria ei de concerte, ci a doua zi. Era duminică, 13 octombrie.

Această zi a rămas una de pomină pentru amândouă. În dorința mea de fi alături de ea, am rugat-o pe Judy S. să-mi facă rost de un bilet pentru duminică și, pe la ora 7:30, l-am ridicat de la casă. Am întrebat-o pe tânăra care distribuia biletele dacă și doamna Z. S. avea bilet pentru seara aceea și dânsa mi-a confirmat. Am intrat în hol, fiind încă destul timp până la începutul concertului, și am încercat să-mi umplu timpul premergător intrării în sală. Întâi, m-am uitat dacă mai sunt cunoscuți plimbându-se și ei ca și mine, apoi am urmărit expoziția de tablouri. Din când în când, trăgeam cu coada ochiului să văd dacă sosește și Z.

M-am întâlnit apoi cu perechea Nisim, foștii mei vecini. Am făcut o plimbare destul de lungă în compania celor doi, prezenți la fiecare din spectacolele de muzică din „capitala nordului“. În timpul acestei plimbări, am discutat despre o mulțime de lucruri, de la relatarea incidentului cu bătaia primită de mine de la un șofer rus, grobian, în drumul spre Ashdod, până la doctoratul nepoatei sale, care locuiește în apropierea mea.

După aceea ne-am despărțit, iar eu m-am apropiat cu pași înceți de geamul dinspre partea de unde urma să vină Z.

A apărut după câteva momente, grațioasă ca de obicei, îmbrăcată într-un deux-pieces mov, cu mânecă scurtă, cu sandalele ei, pe care le cunosc de multă vreme și care vin parcă de undeva, de departe, dintr-o lume care apune. Există în unduirea și mișcările lui Z. o repeziciune și o frământare care nu știu exact ce spun. Este un fel de contradicție între repeziciunea mișcărilor, pe de o parte, și încetineala cu care realizează unele activități.

Emoția mă cuprindea cu cât se apropia, m-am dat la o parte, am rămas în hol, am urmărit-o cu privirea, când uitându-se la tablourile din expoziția încropită acolo, când mâncând napolitana în format redus, oferită de un grup de fete, la intrare, în cinstea deschiderii stagiunii.

Am urcat la locul meu și, după câțva timp, a apărut și Z. S-a așezat, ce întâmplare, la mijlocul aceluiași rând unde eram eu la capătul din dreapta. Timp de 20 minute am fost singure pe același rând, separate doar de scaunele goale dintre noi. De fapt, ne separa un infinit de rea-voință din partea ei și de durere și disperare din partea mea. Eu m-am apucat să citesc cartea adusă. Dânsa a început să răsfoiască și să citească asiduu programul concertului din seara aceea, „Omagiu Americii“. Mi-am impus să nu mă duc spre locul ei, ca să nu o deranjez. M-am întrebat dacă știe, dacă a observat că și eu am locul pe același rând. Expresia ei încruntată, cu bărbia încrêțită, țeapănă, parcă încremenită, îmi spunea că da.

Nu știam ce voi face în continuare, nu eram sigură dacă trebuie s-o abordez, să încerc să mă apropii de dânsa, mă domina o senzație de frică, provocată de reacțiile ei nervoase și vătămătoare.

Trăgeam cu coada ochiului, din când în când, dar privirile nu ni s-au întâlnit deloc. Poziția ei, cu capul îndreptat spre direcția opusă, ca un fel de automat pre-programat, să nu facă vreo deviere în direcția pericolului, a pericolului numit V. Răsfoia atentă a programul. Brațele erau subțiri și delicate, mâinile prelungi, și pe ele se reliefau venele, ca un semn de permanență temporală, în timp ce brățara îi aluneca pe pielea atât de închisă la culoare, pe care razele de soare își lăsaseră amprentele multor decenii. Mă uitam, din când în când, și mă gândeam câtă durere mă poate învălui din prăpastia de lacrimi care mă separa de această femeie care a însemnat atât de mult pentru mine, mereu, dar fără măsură, în ultimul an de luptă cu nesăbuița și neînțelegerea unui sistem social pervers, a cărei victimă mă simțeam.

În pauză, am coborât și am căutat-o cu privirea, mi-era frică de o reacție nervoasă din partea ei, de țipete, Dumnezeu știe de ce. La urmă, ne-am întâlnit pe scări, am încercat s-o opresc apucând-o de braț, ea s-a îngrozit, făcând gesturi neplăcute și scoțând câteva sunete printre dinți. De unde oare un om pe care îl iubesc ca pe ochii din cap și care în viața lui a ajutat atâta lume are totuși atâta cruzime? Ca și cum aș fi fost leproasă. De altfel, mai târziu, în aceeași seară mi-a și spus că sunt o LEPRĂ.

Lângă mine stătea o doamnă, româncă și dânsa, și căreia cartea mea în limba română i-a atras atenția, am intrat în vorbă și, în timpul celei de-a doua părți, mi-a dat broșura programului de concert. Răsfoindu-l, am văzut numele lui Z. printre „Donatorii/simpatizanții Orchestrei Filarmonice din Haifa“.

M-am gândit imediat că Z. este o doamnă foarte importantă și, la fel, nora ei cea bogată, face donații unor instituții de cultură, iar nora, unor instituții de binefacere pentru copii. Și cine sunt eu, ca să mă țin scai de o asemenea persoană importantă?

La plecare, am încercat s-o aștept, dar am văzut că se îndrepta împreună cu membrii orchestrei către fosta casă de cartier Bet Rotchild, astăzi Bet Hecht. Mi-am închipuit imediat că, probabil, are loc acolo o mică ceremonie, o întâlnire a membrilor orchestrei cu sponsorii lor respectabili. M-am așezat pe o piatră, cu gândul s-o aștept la ieșire. Vântul în rafale sălbatice dezmințea căldura și uscăciunea ultimelor zile,

încercând să vestească o schimbare de anotimp. Mi-era frig, dar am așteptat, altfel nu aş mai fi avut nicio ocazie de a schimba un cuvânt.

După terminarea cocteilului, m-am hotărât să încerc să vorbesc cu ea. Cât aş fi dorit s-o îmbrăţişez, să mă apropii de ea şi să se întâmple o minune, ca şi ea, poate roasă puţin de muştrările unui comportament dur şi necruţător, să îmi întoarcă aceeaşi îmbrăţişare, o strângere puternică de prietenie, care ne-a legat în trecut atât de intim.

Am așteptat să nu fie multă lume în jur, mi-era frică să nu ţipe, să nu mă apostrofeze rostind cuvinte urâte, groaza îmi punea stăpânire pe suflet şi nu degeaba. Când am luat-o de mână la ieşirea din părculeţul prin care şi-a îndreptat paşii spre maşină, s-a smuls ca lovită de trăsnet, ba chiar în câteva clipe mi-a tras şi câţiva pumni cu braţele ei osoase, care, deşi firave, erau totuşi puternice. Am încercat s-o strâng tare de braţ, ca să nu mă mai lovească, şi m-au podidit lacrimile, lacrimi nevăzute, doar în adâncul inimii. Cum era posibil ca femeia aceasta iubită de mine, atât de nesfârşit, fără a avea un motiv raţional inteligibil de a o iubi, ci, mai curând, unul pe care nimeni nu-l înţelege, s-a transformat într-o furibundă. Ochii, buzele, întreaga expresie erau înspăimântătoare, ca şi cuvintele cumplite aruncate în jur. Dacă aş fi fost curajoasă, aş fi ținut-o cu toată forţa şi aş fi strâns-o în braţe, dar nu am îndrăznit, ca să nu creadă că aş încerca s-o abuzez sau să-şi facă alte gânduri bizare la adresa mea. Am încercat, o dată şi încă o dată, să-i vorbesc, să-i spun că doresc să stau cu ea de vorbă.

În loc să asculte, Z. îmi striga cu o voce dură, de nenumărate ori, strigând la mine să plec cât mai repede, să dispar din faţa ei.

- Unde îţi este maşina? – m-a întrebat şi eu am întins o mână către maşina care se afla la intersecţia străduţei, venind dinspre parc, cu str. Keller.

I-am spus:

- Voi pleca, dar nu înainte de a sta de vorbă cu tine

Ochii ei strălucitori priveau concentraţi mâinile mele împreunate într-o rugămintă fierbinte de a se linişti, acei ochi care îmi relevau o lume când se uitau către mine, de câte ori părăseam apartamentul de la etajul al doilea.

Durerea mea era imensă, o vedeam încăpățânată, împotmolită, incapabilă de a-mi acorda circumstanțe atenuante, dorind doar să se elibereze de mine pentru vecie. Ar fi vrut poate să mă și mutilizeze, poate că raționalul acestei doamne, ale cărei inteligență și echilibru m-au susținut moral aproape o viață, s-a clătinat și s-a prăbușit în lipsa de umanitate și înțelegere. Se afla în imposibilitatea de a face un pas, un gest către alt om, pentru ea nu eram om, eram altceva, iar furia îi pune pe buze un șuvoi de vorbe urâte pe care, rostindu-le, dorea să se ușureze:

- Știi de ce ești tâmpită? Că după ce mă port cu tine așa cum mă port, tu continui... și nu mai știi ce a zis după aceea.

Eu îi spuneam.

- Z., dar eu te iubesc.

În tâmpenia, naivitatea și vinovăția pe care o simțeam, îi spuneam ceva care nu mi-aș fi închipuit vreodată că poate genera o reacție de ură și de negație atât de morbide.

- Dar nu înțelegi, nu am nevoie de dragostea ta, îmi spunea Z. cu vocea enervată, înfingând pumnale în punctele cele mai vulnerabile ale lăuntrului meu doborât, doborât de ghinion, de nefericire și de neputință.

Și eu, încercând să lungesc această discuție îngrozitoare, purtată în strada mare, îi aduc aminte de colierul cel „roz“ și, atunci, în modul cel mai nebunesc cu putință, i-am spus dragei mele Z.:

- Te rog, poartă colierul, nu-i așa că se potrivește la cerceii tăi cei roz?

- Cerceii aceia sunt din... a venit răspunsul rațional în mijlocul mării de gheață și invective, cine se mai aștepta la un răspuns rațional... sunt din corali.

- Da, ce să fac că nici nu am știut și, oricum, nu aș fi avut bani pentru a-ți dărui un lanț de corali, sunt o biată șomeră care, în curând, va trebui să cântărească dacă mai are sau nu vreun motiv să mai rămână prin această lume, dar ce importanță are pentru tine, draga mea Z., pe care nimeni nu cred că te-a iubit și înțeles și nici nu te-a judecat așa ca mine, câtă durere că nu înțelegi aceste capacități omenești pe care eu le am, dar tu, ce trist, se pare că îți lipsesc... Însă, gândul acesta a rămas doar în adâncul sufletului

meu, mi-a fost frică și era poate inutil să le rostesc în fața cuiva, căci vorbele ar fi rămas fără ecou.

Simțeam cum îmi fuge de sub picioare totul, nu o voi putea revedea, nu o voi putea auzi, nu voi mai ști nimic de ce i se întâmplă și, poate cel mai tragic, o perdeam groasă în urma mea a fost trasă pentru totdeauna de inima ei de piatră.

Am încercat să mă agăț de ultima speranță...

- Oare crezi că nu vei avea niciodată nevoie de mine, Z.?

- Voi face tot ce îmi este în putință să nu am nevoie de tine, mi-a spus, și eu încă îmi ziceam că ar fi putut să fie și mai rău, cel puțin, nu era o negație totală.

M-am îndreptat spre mașina mea, lacrimile îmi curgeau deja de câteva minute pe obraji, n-am făcut nimic, din rău în mai rău, îmi era frică și de felul în care va ajunge acasă, era obosită și nu știam cum va conduce noaptea cu ochelarii cei noi. Aș fi vrut s-o ocrotesc, s-o îmbrățișez, să-i strecur din căldura și valurile sentimentelor mele atât de sincere și de adânci. Dar totul era în zadar. Eu privind-o împotriva voinței sale, „Euridice” se pierdea în neant... fără a face vreo mișcare de întors spre direcția în care mă aflam... și fusesem odată atât de apropiate.

Voia cu tot chipul să nu o urmăresc spre locul în care era parcată mașina. Abia la sfârșit am înțeles de ce mașina se afla într-un loc anume, despre care Z., probabil, nu voia să știu că există. Un loc „secret” cunoscut numai de ea.

Tulpinițe de orhidee pe care le vedeam cu ochii minții făcând o coroană în jurul mașinii, se revărsau cu bogăție de pe cealaltă parte a drumului, ca o sursă de flori, de dragoste și de liniște...

Cu un nod în gât, mi-am continuat drumul, dar, după aceea, am așteptat să treacă mașinuța galbenă și am mers după ea până aproape de casă, mi-era frică să nu se întâmple ceva, oare ar putea înțelege așa o temere?

Ce voi face mai departe, cum voi putea să trăiesc fără să deranjez, fără să mă gândesc și fără să sufăr, dar, mai ales, fără să-i tensionez viața dragei mele Z.? Ce oare mai pot spune care să transforme ura în înțelegere și, poate, chiar într-o picătură de

dragoste și prietenie, am spus tot, am dat tot, am îngenuncheat virtual și fără prididire, mi-am împreunat mâinile, dar fără să fi schimbat ceva...

Haifa, octombrie 2002

Desen automat cu NightCafe studio AI - Editura SAGA

